

BILAG B1

Elbridge Colby og Robert D. Kaplan: "Den ideologiske vildfarelse".

Foreign Affairs. 4.9.2020. Uddrag.

Elbridge Colby er direktør for den udenrigspolitiske tænketank The Marathon Initiative og var ansat i det amerikanske forsvarsministerium fra 2017 til 2018. Robert D. Kaplan er forskningsleder ved Foreign Policy Research Institute.¹

Der er ved at danne sig en bred politisk enighed om, at Kina udgør en trussel mod USA. For mange amerikanere handler det først og fremmest om, at Kina er en undertrykkende, menneskerettigheds-overtrædende, kommunistisk et-parti-stat med en så godt som enevældig leder, Xi Jinping.

USA er uden tvivl i hård konkurrence med Kina. Det kræver en stram udenrigspolitisk kurs, og Washington bør aldrig afvige fra at støtte demokrati og menneskerettigheder. Men konkurrencen mellem Kina og USA handler grundlæggende ikke om ideologiske forskelle. Selv hvis Kina var et demokrati, ville den magt, der følger med størrelsen på landets økonomi, befolkning og areal, vække dybe bekymringer blandt amerikanske beslutningstagere. At se USA's forhold til Kina som en konkurrence, der primært er drevet af ideologiske forskelle, er en fejltagelse med potentielt katastrofale konsekvenser.

Kina er et enormt land – den mægtigste stormagt, der er steget op i det internationale system, siden USA selv gjorde det samme i sidste del af 1800-tallet. Denne nye stormagt ønsker at etablere hegemoni i Asien. Men selv om det kinesiske kommunistparti er drevet af ideologi, er Kinas motiver i regionen det ikke. Beijing forsøger at etablere et regionalt handelsområde, som tilgodeser Kinas økonomiske interesser. I en verden med stadigt større handelshindringer, vil det være en kæmpestor økonomisk fordel. Kinas ønske om at etablere hegemoni i Asien tjener desuden et strategisk formål. Beijing har længe følt sig omringet af USA's allierede og andre rivaler. Nu vil stormagten tvinge nabostaterne til at danse efter Beijings sikkerhedspolitiske pibe.

Kinas mål om at etablere regionalt hegemoni er helt naturligt for en opstigende stormagt, og USA har en klar interesse i at forhindre den opstigende stormagt i at opnå det. Heldigvis er der mange andre lande i Asien, som deler USA's ønske om at stikke en kæp i hjulet for kinesisk dominans i regionen. Det gælder for eksempel Australien, Japan, Indien og Vietnam, der alle – uanset deres meget forskellige politiske systemer – har som mål at bevare deres uafhængighed af Kina. Anført af USA kan disse stater samarbejde om at forhindre Beijings forsøg på at etablere hegemoni i Asien. Hvis amerikanske politikere insisterer på at se konkurrencen med Kina som ideologisk, vil det blive overordentlig svært at samle en sådan koalition af stater. Hvad værre er, kan det føre til, at udfaldet bliver langt værre, end det behøver at være. En ideologisk kamp med Kina forvandler rivaliseringen til en kamp på liv og død, hvilket forøger både intensiteten og farerne ved stormagtskonkurrencen. Det ideologiske perspektiv kræver på den ene side, at USA arbejder målrettet på at nedbryde Kina og dets kommunistiske politiske system, og det vil på den anden side give Beijing al mulig grund til at tage alle midler i brug for at undgå et nederlag. Sandheden er imidlertid, at USA kan leve med et Kina regeret af kommunistpartiet, så længe det respekterer USA's – og dets allieredes – interesser. I en konkurrence mellem stormagter er det tåbeligt at insistere på enten ideologisk enighed eller total sejr, fordi det kan få katastrofale konsekvenser. USA skal stadig være bannerfører for frihed, demokrati og menneskerettigheder. Men udenrigspolitik er baseret på et hierarki af behov, og den bør først og fremmest tjene nationale, ikke ideologiske, interesser. Særlig når der står så meget på spil.

¹ Artiklen er fra 2020, men Elbridge Colby har i 2024, bl.a. i et opslag på det sociale medie X, refereret artiklen og givet udtryk for, at han fortsat står inde for de synspunkter, der kommer til udtryk.